

Wspomnienie o prof. Tomaszu Durko

Z wielkim żalem i smutkiem pożegnaliśmy 19 lutego 2024 r. naszego Drogiego Szefa, Przyjaciela i Mistrza, kierownika Kliniki Otolaryngologii Uniwersytetu Medycznego w Łodzi w latach 2008-2012 – prof. dr. hab. n. med. Tomasza Durko. Odszedł od nas zbyt wcześnie. Profesor był nie tylko wybitnym lekarzem, naukowcem, znakomitym otochirurgiem, ale także człowiekiem niezwykłym, który poświęcił swoje zawodowe życie na rzecz pomocy swoim pacjentom.

Prof. dr hab. med. Tomasz Durko urodził się 22 sierpnia 1942 w Zamościu. Po Tacie, Stanisławie, który był inżynierem elektrykiem, nauczycielem w Technikum Elektrycznym w Zamościu odziedziczył pasję pedagogiczną, a po Mamie, Janinie z d. Kabat umiejętność tworzenia najszczęśliwszych więzów rodzinnych. Dziadek Profesora, który był burmistrzem Biłgoraja, twórcą Muzeum Ziemi Zamojskiej, zaszczerpił mu na zawsze miłość do tej pięknej części Polski.

Tomasz Durko tytuł zawodowy lekarza uzyskał po ukończeniu studiów w Akademii Medycznej w Łodzi w 1965 r. Pracę w Klinice Otolaryngologii Akademii Medycznej w Łodzi, z którą związał całe swoje życie zawodowe, rozpoczął w roku 1970. W 1972 r. uzyskał specjalizację z otolaryngologii i równocześnie rozwijał swoje zainteresowania naukowe, prowadząc prace badawcze skutkujące uzyskaniem kolejno stopnia dr. nauk medycznych w roku 1974, następnie doktora habilitowanego w roku 1986 i wieńcząc tytułem profesora nauk medycznych w 2003 r. W latach 1991-2008 był kierownikiem Kliniki Otiatrii AM/UM w Łodzi oraz konsultantem w dziedzinie otolaryngologii dla województwa łódzkiego. W trakcie swojej kariery zawodowej odbył liczne staże zagraniczne z zakresu otochirurgii w Parmie, Budapeszcie z najważniejszym w prestiżowym House Ear Institute w Los Angeles. Swoje zainteresowania chirurgiczne i badawcze skupiał na chorobach ucha i otochirurgii. Skutkowały one ponad dwustoma publikacjami, w tym 12 rozdziałami w podręcznikach medycznych, które do dziś stanowią kanwę kształcenia polskich otolaryngologów.

Za swoją działalność naukowo-badawczą prof. Tomasz Durko otrzymał liczne nagrody, w tym Ministra Zdrowia, Rektora UM w Łodzi oraz Zarządu Głównego Polskiego Towarzystwa Otolaryngologów Chirurgów Głowy i Szyi. Profesor był ogromnie zaangażowany w prace Oddziału Łódzkiego PTORL oraz Krajowego PTORL pozostając jego przewodniczącym. Był organizatorem Krajowego Zjazdu PTORL oraz Konferencji z zakresu otochirurgii. Organizował i prowadził kursy specjalizacyjne, był promotorem wielu doktoratów, prekursorem łódzkiego programu implantów ślimakowych.

Odszedł wybitny otochirurg, doskonały lekarz, wychowawca pokoleń otolaryngologów polskich. Środowisko nasze utraciło człowieka, który miał nieoceniony wkład w rozwój polskiej otorynolaryngologii. Jego umiejętności, wiedza i oddanie sprawiły, że wpłynął na wiele istnień, przywracając im zdrowie i nadzieję. Jego pasja do pracy nie znała granic, a jego zaangażowanie w edukację kolejnych pokoleń lekarzy sprawiło, że ten wpływ będzie odczuwalny przez wiele lat. Jednak to, co wyróżniało Profesora Tomasza Durko, to nie tylko zawodowa doskonałość, ale także empatia i troska o pacjentów.

Dla nas, którzy mieliśmy przyjemność znać Profesora osobiście, jego odejście pozostawiło ogromną pustkę. Był nie tylko znakomitym lekarzem, ale także dobrym przyjacielem, mentorem i wzorem do naśladowania. Jego poczucie humoru, mądrość i wyjątkowa życzliwość sprawiały, że przebywanie w jego towarzystwie było dla nas wyróżnieniem. Jeszcze tydzień przed nagłą chorobą mogliśmy obserwować, jak z niebywałą precyzją wykonywał kolejną skomplikowaną operację ucha, by przywrócić pacjentowi świat dźwięków. Nie zapomnimy tego obrazu.

Olbrzymie zaangażowanie Pana Profesora i niebywała zawodowa aktywność do ostatnich dni jest dla nas wzorem, daje nam wiarę w niemożliwe i natchnienie do podejmowania nowych zadań. Jesteśmy wdzięczni za naukę, wsparcie i zrozumienie, które towarzyszyło nam podczas każdego klinicznego spotkania. Będziemy zawsze pamiętać uśmiech, mądrość i cenne rady Pana Profesora. Czujemy się klinicznymi dziećmi naszego Mistrza i Nauczyciela, pozostając w zażyłych więzach przyjaźni z Rodziną Profesora, o której zawsze z wielką miłością i troską mówił: żoną, drogą Panią Doktor Agnieszką, Synami: naszym przyjacielem laryngologiem Marcinem, który kontynuuje dzieło Taty; Łukaszem, gastroenterologiem, z którym spotykamy się w naszym szpitalu i na którego życzliwość i konsultacje zawsze możemy liczyć. Pamiętamy, z jaką miłością Profesor zawsze opowiadał nam o swoich wnukach: Dobrusi, pianistce i dziś studentce Wydziału Lekarskiego i Mikołaju, licealiście ze sportową żyłką do futbolu i gry na perkusji. Wspominamy rozmowy z Panem Profesorem o licznych pasjach pozazawodowych: żeglarskim, narciarstwie, podróżach, literaturze, ogrodnictwie. Przejeżdżając obok stworzonego przez Pana Profesora ukochanego ogrodu, odczuwamy jeszcze silniej upływ nieubłaganego czasu.

Czuwaj nad naszymi lekarskimi, chirurgicznymi i życiowymi poczynaniami, Panie Profesorze. Spoczywaj w pokoju...

Wychowankowie z I Katedry Otolaryngologii oraz Kliniki Otolaryngologii, Onkologii Głowy i Szyi Uniwersytetu Medycznego w Łodzi